

03 februari 2019

HET OFFER VAN JE LEVEN AAN GOD GEVEN

Bijbellezing: Romeinen 12

Paulus roept de gemeente van Rome op om zichzelf als een levend offer aan God toe te wijden: *'Ik roep u ertoe op... om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehagelijk...'* Maar wie is Paulus dat hij denkt dat aan hen te kunnen opdragen? Hij kende die gemeente te Rome waarschijnlijk niet eens zo heel goed en dan zo'n direct appel, die het totale leven van die Romeinse christenen omvat? Nu, Paulus doet dit appel op hen..., *vanwege de ontfermingen van God.*

Vanwege de ontfermingen van God... In al de hoofdstukken die aan Paulus' appel in Romeinen 12, vooraf zijn gegaan, is het heel erg veel over Gods ontferming, Gods bewogenheid, gegaan. Keer op keer las je over Gods ontferming... en weer ontferming... allemaal ontfermingen... Ik ga niet heel de Romeinenbrief doorbladeren nu, maar even heel kort: Paulus begon zijn brief met te vertellen hoe dramatisch het is gesteld met de wereld. Wat een troep wij ervan hebben gemaakt. God, onze Schepper, is door Zijn schepselen is aan de kant gezet. Wij hebben in plaats daarvan onze eigen goden gemaakt. Ja, wij hebben onszelf vaak tot god gekroond. Ten koste van onze medemensen op deze wereld. En iedereen heeft daaraan mee gedaan, joden en heidenen. Ja, ook mijn eigen volk, zegt Paulus, de joden. Ook al kenden zij de Wet van God van binnen en van buiten. En wat is Gods antwoord, nu wij Hem zo vreselijk in Zijn eer hebben gekrenkt? ... *Ontferming!* Ontferming voor de wereld, voor de wereld die God niet eens meer zag staan. God maakte Zich in Zijn Zoon Jezus aan de wereld bekend als een God vol van ontferming. Geweldige genade voor de mensen..., terwijl zij er helemaal niet om hadden gevraagd. Vergeving, terwijl zij nog druk bezig waren met hun zonden en schuld te vergroten. Eeuwig leven werd de wereld aangezegd, terwijl zijzelf onderweg was naar de dood en de duisternis. Wat een ontferming van God! ... En ook ontferming voor het volk Israël. Paulus eindigt zijn betoog over Israël in zijn Romeinenbrief zo (11,32): God heeft hen allen – de joden – in ongehoorzaamheid opgesloten.... om Zich over allen te *ontfermen*.

Ik roep u ertoe op, christenen te Rome, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden... Paulus roept de christenen te Rome op om zich geheel en al, helemaal te geven voor God... om helemaal te gaan voor God... maar dat doet hij niet zomaar... Paulus heeft eerst uitgebreid verteld van God ontferming. Gods ontferming over de niet-joden (dus ook de Romeinse christenen zelf)...., Gods ontferming over de joden... Zoveel ontfermingen van God! Genade. Liefde. Vergeving. Geduld. Trouw. Betrokkenheid. Bescherming. Leiding in je leven. Eeuwig leven. En dat allemaal..., ook voor jou... Ook voor u. Je hoeft er werkelijk niets voor te bereiken, te kunnen, te moeten. Het is puur Gods ontferming, Gods bewogenheid, Gods van liefde kloppende hart, voor een wereld die dat totaal niet had verdiend.

Nu, als je dat in je hart hebt gesloten..., als je net zoals Paulus diep onder de indruk bent gekomen van dat wat betekent... Gods liefde, ook voor mij..., Gods geduld en trouw en bescherming... en dat eeuwige leven..., je kunt het je toch niet voorstellen dat er een almachtig, eeuwig God zo met liefde op je betrokken is!... maar als je dat in je hart hebt gesloten als je meest kostbare bezit...., dan roept Paulus je namens God op om ook jouw en uw lichaam als een offer voor God te wijden.

Maar dat klinkt misschien nog wat vreemd... 'je lichaam' opofferen.... Waarom spreekt Paulus hier over je lichaam? Ik denk dat het een heel mooie betekenis heeft: je lichaam doet mee! Geloof, dat is niet alleen iets met je hoofd of met je hart..., het gaat ook om je ogen, je oren, je handel en wandel, om jou zelf zoals je bent. God dienen, dat doe je niet alleen met een Bijbelstudie, of het zingen van een lied..., God dienen, dat doe je ook door naar een ander om te *zien*, door een luisterend oor te hebben, door je handen uit de mouwen te steken. Door gewoon voor de klas te staan, of je patiënten op spreekuur te ontvangen, of je jaarrekeningen eerlijk en goed te verzorgen.

Maar eerst dit: Paulus noemt het dus *een offer*, het offer van ons lichaam, wat u en jij moeten brengen. En Paulus kleurt dat nog meer in. Hij spreekt over een levend offer, een heilig offer en voor God welbehagelijk offer. Nu, dat heeft een bepaalde achtergrond: in de tijd van het Oude Testament werden dode offers gebracht, dieren werden geslacht. Nu, dat hoeft niet meer. Geen dode offers meer, maar een *levend offer*: je eigen leven. ... En het offer moest in de tijd van het Oude Testament een *heilig offer* zijn. De dieren die werden geofferd, werden geheiligd. 'Heiligen' betekent 'afzonderen'. Zij werden afgezonderd van de rest. Zij hoorden niet meer bij de gewone dagelijkse wereld, ze hoorden nu bij God. Daar vertelt Paulus straks ook nog wat meer over, als het gaat over het offer van ons leven. ... En de offers waren in de tijd van het Oude Testament bedoeld als een 'lieflijke reuk voor God', zo staat er vaak in de Bijbel. Een lieflijke reuk: ze waren bedoeld om God liefde te geven, om Hem te eren. Nu, zo moet je dus je lichaam – 'je hele leven', de binnen en de buitenkant – aan God offeren. Als een *levend offer*..., een *heilig offer*, apart gesteld voor God alleen..., ja, voor God welbehagelijk.

Een offer voor God, het offer van je leven..., vanwege de ontfermingen van God, vanwege de liefde, de trouw, de genade, het eeuwige leven dat Hij je wilt geven... Dat is op een heel andere manier van offeren dan alle andere soorten offers die tegenwoordig worden gebracht. In het dagelijks spraakgebruik hebben wij het vaak over offers die worden gebracht om iets gedaan te krijgen: iemand heeft al zijn vrije tijd opgeofferd om een studie te halen. Een ander heeft al zijn spaarcenten opgeofferd om een auto te kopen. Je probeert iets voor elkaar te krijgen. Zo werd er ook geofferd door de volken om Israël heen: men gaf de godheid iets van een offer, men gaf iets op... in de hoop dat de godheid iets terug zal geven. Maar zo werkt het gelukkig niet bij God. Wij hoeven ons niet te offeren, om hopelijk iets te ontvangen van God. Nee, God heeft ons alles al gegeven. Hij heeft ons Zijn Zoon gegeven. Het grootste offer is door *Hemzelf* gebracht!

Trouwens, de hele offerdienst van het volk Israël had niets met verdienen of 'God gunstig stemmen' te maken. De offers brengen, dat was al een genade op zich. Het was een geschenk van God om met Hem te kunnen communiceren. Want God heeft helemaal niets met veel-offers-krijgen. Wat moet ik ermee?, zo horen wij God zelfs ergens in de Bijbel zeggen. 'Alles is al van Mij, wat denk je dan aan Mij nog te kunnen offeren? Maar... als je Mij wilt laten zien hoe gelukkig je bent met Mijn genade..., hoeveel je geniet van Mijn liefde..., hoe verwonderd je bent over Mijn geduld en trouw..., hoe je ernaar verlangt om voor eeuwig met Mij te laten..., als je dat aan Mij wilt laten zien..., geef dan heel je leven aan Mij. Als een levend offer.

Je hoeft dus helemaal niets. Niets te doen. Niets te geven. Niets te bereiken. Maar als je ook maar iets van die liefde, genade en goedheid van God hebt begrepen..., als je die 'ontfermingen van God' op je in laat werken..., dan kan je toch niets anders dan God heel je leven geven als een offer voor Hem?

Hoe is dat bij u en jou eigenlijk...? Heeft u uw leven al als een levend offer voor God bestemd? ... Indien niet, waarom niet? Vindt u het een zware opdracht, een te grote last die hiermee op je leven wordt gelegd, waar je nog niet aan toe bent gekomen? ... Maar in hoeverre is dat Evangelie van

Jezus Christus, de genade van God die je mag krijgen, dan al echt een werkelijkheid voor u...., iets waar je echt uit leeft en steeds weer op terugvalt? Heb je al in die stortbui van Gods liefde, vergeving, trouw en eeuwig leven al gestaan? Als je dat over je heen laat gaan..., dan kan je niets anders meer dan jezelf-als-een-offer-aan-God-geven als een pure uiting van dankbaarheid. Gezegend ben je dan!

Maar ja, je moet er wel soms toe aangespoord worden... en dat doet Paulus dan ook. Hij roept de gemeente van Rome ertoe op om zichzelf voor God als een offer te wijden. Maar even wat concreter nu proberen te worden..., wat is dat dan, jezelf opofferen?

Nu, een offer gaat in rook op. Dat maakt het offer tot een offer: je geeft iets aan God, wat je niet meer voor jezelf kunt houden. Men offerde in het Oude Testament een dier, dat vervolgens werd verbrand, met als gevolg: het dier was men kwijt. Zo radicaal is jezelf als een offer geven dus: als je jezelf aan God offert, dan raak je jezelf kwijt. Jezelf aan God offeren, dat is: in de boksring stappen om het voortdurende gevecht tegen jezelf aan te gaan, het gevecht tegen je eigen eer, tegen je eigen willen en wensen, moeten en zullen... en Gods eer en Gods wil in je leven bovenaan zetten.

De christelijke gemeente is hiervoor een uitgelezen oefenplek. Misschien is dat wel de reden dat Paulus na de oproep om je lichaam te offeren aan God direct overgaat tot het benoemen van wat het inhoudt om met elkaar een gemeente van Christus te vormen. Paulus vertelt: ³*Want door de genade die mij gegeven is, zeg ik ieder onder u niet hoger te denken dan hij moet denken, maar laat hij denken in bescheidenheid, naar de mate van geloof zoals God die aan ieder heeft toebedeeld.* Paulus zegt: 'wij hebben allemaal deel aan het geloof gekregen en wij hebben elkaar daarbij nodig. Het geloof is een groot geschenk dat over alle mensen in de gemeente is verspreid. En we hebben elkaar nodig om in dat geloof te groeien, om gecorrigeerd te worden, om vol te houden, om het geloof vast te houden. Het is in de gemeente een leren en geleerd worden. Je bent er in de gemeente voor de ander. En de ander is er – als het goed is - voor jou.

In een gemeente leer je wat het betekent om jezelf als een offer te geven. En daarom somt Paulus nog een heel aantal dingen op: 'ga elkaar voor in eerbetoon'. 'Leg u toe op gastvrijheid'. 'Wees eensgezind onder elkaar'. 'Wees niet wijs in eigen oog' ... *Heeft u of heb jij concreet voor ogen wat het voor je betekent om in de gemeente jezelf als een offer te geven? Heb je al ervaren hoe je los kunt raken van jezelf en van je eigen behoeften, willen en wensen... en hoe je de eer van God en de liefde tot elkaar vormt kunt geven?*

Maar als Paulus al deze dingen opsomt, wat het betekent om jezelf in de gemeente als een offer voor God te wijden, dan opent zich tegelijkertijd een breder perspectief. Het gaat niet enkel en alleen om de gemeente en de gemeenteleden, hoewel de gemeente de oefenplaats is om jezelf als een offer voor God te geven..., het gaat ook om je offerdienst in de wereld. Bij u op uw werk. Bij jouw op school en in de vriendenkring. Bij jou thuis ook.

Wat bedoelt Paulus dan concreet met hoe je in het dagelijks leven jezelf als een offer voor God kunt geven? Nu: ¹⁷*Vergeld niemand kwaad met kwaad. Wees bedacht op wat goed is voor alle mensen.* ¹⁸*Leef, zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, in vrede met alle mensen.* ¹⁹*Wreek uzelf niet, geliefden...* ²⁰*Als dan uw vijand honger heeft, geef hem te eten, als hij dorst heeft, geef hem te drinken, want door dat te doen, zult u vurige kolen op zijn hoofd hopen.* ²¹*Word niet overwonnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede.*

Ik heb dit in de afgelopen week even heel bewust geprobeerd..., maar ik moet zeggen dat het best lastig is. Bijvoorbeeld dat 'kwade overwinnen door het goede...', hoe volkomen natuurlijk is het om als je iets wordt aangedaan, om dan iets terug te doen! Je krijgt een snauw... en je

snauwt terug. Iemand irriteert je... en je zorgt ervoor dat de ander zich ook gaat irriteren. Wat gaat, wat Paulus hier zegt, volkomen in tegen je eigen natuur! Het gaat dus echt om jezelf offeren..., jezelf weggeven... en aan God toewijden.

Nou, daarom zegt Paulus ook: wordt niet aan deze wereldgelijkvormig. Paulus bedoelt niet te zeggen dat de wereld om je heen heel slecht is en dat wij als christenen heel anders zijn, veel beter en moreel hoogstaander..., nee!, je bent zelf ook onderdeel van deze wereld, vaak geen haar beter. Paulus bedoelt: laat niet de principes van deze wereld je leven bepalen. In deze wereld gaat het om het recht van de sterkste..., om de kracht van de economie..., om recht en vergelding..., om 'ieder in zijn waarde laten' en 'goed voor jezelf zorgen'. Maar die waarden van de wereld zijn niet de waarden van God. Daarom zegt Paulus: 'word niet aan deze wereld gelijkvormig, maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid.' Je hebt toch een nieuwe gezindheid, een nieuwe manier van leven leren kennen? Door die ontfermingen van God heb je een heel nieuwe manier van naar het leven kijken leren kennen. Je hebt ontdekt wat genade is. Je hebt in Jezus mogen proeven wat opofferende liefde is. Wat vergeving is. Wat gunnen is. Wat ontferming en bewogenheid echt zijn. Dat heb je allemaal mogen ontdekken door het Evangelie van de Heere Jezus. En je hebt het mogen ontvangen. Het mag nu tot iets van jezelf zijn. Nu, *laat daardoor je leven veranderd worden... neem een nieuwe gezindheid, een nieuwe manier van leven aan. Geef jezelf als een offer voor God..., omdat je mag leven van het offer van de Heere Jezus.* Misschien wel door voor een heel aantal weken op een ziekenhuisboot te gaan werken. Misschien wel door op een andere manier met je ouders of je broer of zus om te gaan. Misschien wel door op een andere manier je vrije tijd te gaan invullen..., of op een andere manier tijdens je werktijd om te gaan met je collega's.

Paulus noemt dit jezelf-offeren-aan-God de redelijke godsdienst. Nou, dat betekent niet dat het allemaal zo redelijk is. Soms lijkt het misschien wel heel onredelijk wat God van je vraagt. Maar dat woordje 'redelijk', daar zit het woord 'rede' in en daar gaat het om ('logos' in het Grieks). Het gaat om je rede, je verstand. Je moet namelijk kiezen. Je moet beslissingen nemen. Je moet stappen zetten.

Een dier offeren, zoals men in het Oude Testament deed, dat kon je met heel je hart doen, maar het kon ook gedachteloos gebeuren. Gewoon als gewoonte. Of als een manier waarop je dacht dat je op deze manier wel aan je verplichtingen had voldaan. Je leven opofferen, dat kan niet uit gewoonte gebeuren. Dat is tegen alle gewoontevorming in. Dat vraagt om keuzen maken. Dat vraagt om vastgeroeste patronen in je leven te doorbreken. Steeds weer jezelf bewust worden van wat je doet en waarom je dat doet..., of misschien wel beter: voor Wie je het doet. Blijvend om-denken is daarbij nodig. De schema's van deze wereld onderkennen, ontmaskeren. De schema's van arm-rijk, hoog-laag, wie de baas is en wie niet, wie iets heeft verdiend en wie het heeft verbruid. Zo roept God ons door de apostel Paulus op om ons als een offer voor Hem te geven.

Het zal niet altijd effect hebben in deze wereld. Het zal soms een druppel zijn op een gloeiende plaat. Je zult ook tegenwerking kunnen ondervinden, want het past niet in de schema's van deze wereld. Soms worden al je goede bedoelingen weer tot de grond toe afgebroken. Maar blijf volharden, blijf jezelf met je leven toewijden aan de offerdienst. Want de rook van een offer stijgt omhoog... naar de hemel..., voor God. ...

Offer je lichaam aan God. Niet uit morele verplichting. Nee, offer je leven voor God als een dankoffer voor de ontfermingen van God.